

Bí Mật Chiếc Đồng Hồ Khách Để Quên...

Trong một con đường ở thành phố Hoschton có một tiệm giặt tên là "Diana". Bà chủ của tiệm giặt là bà Henry đã 72 tuổi. Chồng bà, ông Henry mới qua đời chưa được bao lâu, bỏ lại mình bà cô đơn trong căn nhà trống vắng. Việc kinh doanh đã dừng lại từ lâu song bên ngoài, tấm biển hiệu "Diana" vẫn được treo như trước. Tiệm giặt là nằm ở vị trí trung tâm, rất thuận lợi cho việc làm ăn nhưng bà Henry nhất quyết không bán hay cho thuê lại.

Sau một trận bệnh nặng, biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên, cuối cùng, bà nhờ một công ty đấu giá đăng quảng cáo bán đấu giá ngôi nhà của mình. Chỉ có điều khó hiểu là: Gắn liền với nhà đất để bán đấu giá còn có một chiếc đồng hồ quả quýt rất tầm thường bà cụ ra giá khởi điểm cho chiếc đồng hồ này còn cao hơn nhiều so với giá nhà đất. Trên thông tin quảng cáo còn ghi rõ: *Ai biết về lai lịch của chiếc đồng hồ sẽ tặng không nhà đất cho người đó.*

Thông tin quảng cáo này quá hấp dẫn nên đã thu hút rất nhiều người muốn tìm kiếm vận may. Hội trường nơi diễn ra buổi tổng duyệt cho buổi bán đấu giá chật kín người, điện thoại reo không ngớt nhưng không một ai có thể nói đúng lai lịch của chiếc đồng hồ.

Robert bí ẩn

Bà Henry đợi bên cạnh điện thoại, thần sắc đăm chiêu, trầm ngâm. Bà rất mong trước khi mình qua đời có thể hoàn thành được tâm nguyện cuối cùng của mình. Thì ra, chiếc đồng hồ đó có ý nghĩa rất lớn đối với bà. Hơn 50 năm trước, bà Henry và ông Henry kết hôn không lâu, họ đã dùng tên mình là "Diana" để mở một tiệm giặt là. Công việc kinh doanh rất thuận lợi.

Vào một buổi chiều tối, khi bà định đóng cửa tiệm thì một thanh niên bước vào. Vài ngày trước, bà đã chào hỏi người này ngay cửa tiệm. Hôm đó, người thanh niên ấy đi qua cửa tiệm, nhìn thấy bà anh ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc. Hôm đó ngoài trời có mưa nhỏ, bà Henry đã mời anh ta vào trong tiệm tránh mưa và biết anh ta tên Robert, là một thanh niên thất nghiệp. Nhìn dáng vẻ nghèo khổ của đối phương, trước khi đi, bà Henry đã cho anh ta 10 đồng và còn đưa cho anh ta một chiếc ô.

Hôm Robert đến để trả ô anh ta để lại một bộ đồ nhờ bà Henry giặt và nói 3 ngày sau sẽ đến lấy. Sau khi Robert đi, theo thói quen thông thường, bà kiểm tra xem khách có vô ý để quên đồ gì trong túi hay không. Đột nhiên tay bà chạm phải một vật bằng kim loại, lấy ra xem, đó là một chiếc đồng hồ quả quýt. Tiếp tục kiểm tra, bà phát hiện thêm trong túi còn có một bức thư. Tò mò, bà mở chiếc đồng hồ ra xem và lặng người, kinh ngạc: Trên vỏ ngoài của chiếc đồng hồ có kẹp tấm ảnh một thiếu nữ rất xinh đẹp: cô gái đang cười tươi như hoa ấy chính là bà hồi trẻ. Bà kêu lên thất thanh: "Smith!" và nước mắt cứ thế tuôn trào.

Chiếc đồng hồ bí ẩn

Smith là mối tình đầu của bà Henry. Năm 1950, bà và ông Smith đã đính hôn, chiếc đồng hồ kia chính là vật đính ước giữa hai người. Không lâu sau đó, chiến tranh Triều Tiên nổ ra, Smith là một đại úy quân đội Hoàng gia Anh nên phải sang Triều Tiên tham chiến. Mặc dù ngày nào bà cũng cầu nguyện cho Smith nhưng thông tin bất hạnh vẫn được chuyển về quê nhà: Smith đã bỏ mạng trên chiến trường. Dẫu vậy, bà vẫn không tin vào sự thật tàn khốc này, bởi Smith đã hứa với bà nhất định sẽ trở về và cưới bà. Mang theo hy vọng cuối cùng đó, bà đã cố gắng sống và chịu đựng nỗi đau đến năm 1953 khi chiến tranh kết thúc. Thế nhưng trong đoàn lính từ Triều Tiên trở về, bà tìm mỗi mắt cũng không thấy bóng dáng người yêu đầu. Sau một trận bệnh nặng, bà nghe theo sự sắp xếp của gia đình, vội vã kết hôn với ông Henry và mở tiệm giặt là "Diana".

Bà không thể ngờ rằng, Thượng đế vẫn chiếu cố mình, cho mình nhìn thấy vật đính ước giữa mình và Smith năm đó. Sau một hồi kinh ngạc, bà bắt đầu đặt câu hỏi: *"Vậy Robert là ai? Tại sao anh ta lại có chiếc đồng hồ quả quýt này? Anh ta có tình đưa nó cho mình hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, bức thư kia có liên quan gì đến chiếc đồng hồ hay không?"*

Bức thư là của một người có tên Weber gửi cho Robert. Trong thư, người này nói anh ta mắc bệnh nặng, cần một khoản tiền để chữa bệnh, mong Robert niệm tình bạn bè mà cho anh ta vay 1000 bảng anh... Bà Henry thận trọng cất giữ chiếc đồng hồ, muốn đợi Robert quay lại lấy để hỏi mọi chuyện. Thế nhưng 3 ngày trôi qua, rồi đến 1 tháng trôi qua, Robert "bốc hơi" không để lại dấu vết.

Người đàn ông tên Weber bí ẩn

Nhớ ra người đàn ông tên Weber đang mắc bệnh nặng cầu cứu Robert giúp đỡ, lòng bà Henry bất giác cảm thấy bất an vì Robert một đi không trở lại. Là người biết chuyện, bà cảm thấy nếu khoanh tay ngồi nhìn người đàn ông tên Web gặp nạn mà không giúp, bà cảm thấy tội lỗi. Nghĩ vậy, bà Henry liền gửi 1000 bảng Anh đến địa chỉ ghi trên thư. Đó là toàn bộ tài sản riêng của bà trước khi kết hôn. Đồng thời, bà cũng gửi kèm một lá thư, nói rõ mọi chuyện và nhờ Weber nếu thấy Robert, hãy nhắn anh ta đến tiệm giặt là lấy đồ của anh ta về.

Thư gửi đi nhưng chẳng nhận được hồi âm nhưng bà Henry không vì thế mà bỏ cuộc. Bà quyết định vượt đường xá xa xôi đi tìm Weber. Khi tìm đến địa chỉ trên thư, bà chỉ nghe được những thông tin khiến mình kinh ngạc. Người trong thôn nói Weber là một người mồ côi không bà con thân thích. Anh ta rong ruổi khắp nơi không làm ăn gì, chẳng ai biết hành tung của anh ta, thậm chí họ cũng chưa từng nghe nói anh ta mắc bệnh nặng... Một cảm giác tê tái xuất hiện trong lòng bà, thậm chí bà đã nghĩ mình đã rơi vào bẫy lừa đảo của một ai đó. Còn may là chiếc đồng hồ vẫn còn nên bà vẫn tìm thấy được một chút hi vọng.

Vài năm trôi qua, người giải mã những thắc mắc trong lòng bà vẫn chưa xuất hiện. Đột nhiên một hôm, bà nhận được một tờ hóa đơn chuyển tiền, số tiền trên hóa đơn là 2000 bảng. Cũng kể từ đó, mỗi năm bà nhận được một khoản tiền tương tự vào những khoảng thời gian không cố định. Người gửi và địa chỉ liên tục thay đổi khiến bà không thể tìm ra. Khoản tiền này trở thành tâm bệnh lớn nhất của bà Henry, bà không biết nên hành xử thế nào, đành phải cố duy trì tiệm giặt với hy vọng một ngày nào đó, người có tên Robert kia từ trên trời rơi xuống, giải mã tất cả những điều còn chưa được làm sáng tỏ. Cứ như thế, vài chục năm qua đi, xem ra sức khỏe của bản thân ngày một đi xuống, cuối cùng, bà quyết định thông qua cách bán đấu giá đặc biệt này để "người giấu mặt" xuất hiện, để tài sản của bà và chiếc đồng hồ có chỗ để gửi gắm.

Khi hoạt động tổng duyệt cho buổi đấu giá sắp sửa kết thúc, bất ngờ có một người đàn ông lớn tuổi xuất hiện. Ông ta nhìn kỹ chiếc đồng hồ, nước mắt chảy thành dòng, sống chết đòi gặp bằng được người ủy thác bán chiếc đồng hồ này, đồng thời nói rằng chiếc đồng hồ là của ông ta. Bà Henry vội vã nhờ người mời người đàn ông lớn tuổi kia đến. Nhìn thấy bà Henry, người đàn ông buột miệng nói:

- Diana? Bà có đúng là Diana trong bức ảnh kẹp trong chiếc đồng hồ?

Bà Henry lặng người. "Diana" – cái tên này bao nhiêu năm qua không có ai biết đến. Hai người đặt câu hỏi cho nhau cùng lúc:

- Sao ông biết tên tôi?
- Sao bà lại có được chiếc đồng hồ này?

Người đàn ông lớn tuổi nghẹn ngào giới thiệu mình là Brian, để tìm chiếc đồng hồ này, ông đã dành một nửa cuộc đời và tài sản tích góp được để tới khắp các hãng đấu giá và nhà sưu tập. Không ngờ chiếc đồng hồ mà ông nhọc công tìm kiếm bao lâu nay đã sớm trở về với chủ của nó. Người đàn ông lớn tuổi khi đã bình tĩnh trở lại mới chậm chậm kể lại:

- Năm đó, tôi tham gia chiến trường Triều Tiên với vai trò là "quân liên hợp quốc". Trong một chiến dịch, tôi trở thành tù binh. Trong trại tù binh, tôi gặp Smith khi đó đang bị trọng thương và viêm phổi. Smith biết mình không còn sống được lâu nên đã đưa chiếc đồng hồ lại cho tôi, nhờ tôi sau khi về nước thì đưa cho cô gái có tên Diana và gửi lời xin lỗi của anh ấy đến cô ấy vì đã không thể cùng người mình yêu sống đến hết đời.

Nghe đến đây, bà Henry khóc không thành tiếng. Bao nhiêu năm đã trôi qua cuối cùng bà cũng đã biết được thông tin xác thực về Smith. Bà lau nước mắt và hỏi tiếp:

- Về sau thì sao?
- Về sau, vào một buổi tối, có hai chiến sĩ quân y đến và khiêng Smith đi, nói là phải điều trị cách biệt. Smith rưng rưng nước mắt vẫy tay cáo biệt tôi và không ngừng nhắc tôi nhất định phải đưa món đồ anh gửi cho Diana. Từ đó về sau, tôi không gặp lại Smith. Sau khi về nước, tôi mang chiếc đồng hồ đi tìm Diana nhưng thật không ngờ, trên tàu hỏa, tôi đã bị kẻ cắp ăn trộm mất. Tôi đã vô cùng bối rối vì

sự ủy thác nặng nề của người quá cố! Tôi bắt đầu tìm kiếm chiếc đồng hồ đó trong suốt mấy chục năm qua. Trong những năm quá, chiếc đồng hồ cũng đã trở thành nút thắt không thể tháo gỡ trong lòng tôi. Cho đến hôm nay, khi nhìn thấy nó và gặp được bà, tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Bà Henry bắt giác nhớ ra khoản tiền bà nhận được hàng năm, vội hỏi:

- Vậy số tiền là do ông gửi đến đúng không?
- Tiền? - Brian lắc đầu - những năm qua, để đi khắp nơi tìm kiếm chiếc đồng hồ tôi hầu như không còn tiền để dành. Tôi vẫn muốn hỏi bà, làm sao bà có được chiếc đồng hồ này?

Robert và Weber

Đúng lúc bà Henry tính nói cho Brian biết chuyện ly kỳ liên quan đến chiếc đồng hồ thì điện thoại đổ chuông. Trong điện thoại là giọng một thanh niên, người đó nói:

- Có một người tên là Robert, chắc hẳn bà còn nhớ chứ ạ?

Nghe đến cái tên Robert, bà Henry căng thẳng đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, vội vã nói:

- Tôi nhớ, tất nhiên tôi nhớ! Ông ta vẫn còn sống chứ?

Người kia trả lời:

- Ông ấy là bố cháu, đã qua đời rồi. Trước khi chết, ông dặn cháu nhất định phải báo đáp bà, nói là bà đã cứu ông ấy.
- Chắc cậu nhầm rồi, tôi cứu bố cậu ư? Tôi không làm chuyện này!

Cảm giác khó hiểu biểu lộ ra ngoài khuôn mặt bà Henry.

- Không nhầm đâu ạ, chính là bà đã cứu bố cháu. Thực ra hồi còn trẻ bố cháu tên là Weber, làm nhiều việc xấu. Bố cháu nói với cháu là có một hôm, gặp được bà ở bên ngoài tiệm giặt là, ông ấy đã giặt mình vì bà và người con gái trong bức ảnh kẹp trong chiếc đồng hồ quá quýt giống hệt nhau. Chiếc đồng hồ đó là bố cháu ăn trộm và chuẩn bị mang đi bán. Hôm trời mưa đó, bà mời bố cháu vào tiệm tránh mưa, còn cho 10 đồng và tặng thêm một cái ô. Bố cháu nói, đó là lần đầu tiên ông cảm thấy được tôn trọng và ấm áp nên đã quyết định tặng chiếc đồng hồ cho bà. Nhưng khi đó vì quá nghèo đói nên ông đã cố tình nhét một bức 'thư cầu cứu' trong túi quần cùng với chiếc đồng hồ, không ngờ bà thực sự tốt bụng, đã chuyển cho người có tên Weber kia 1000 bảng Anh. Bố cháu nhận được tiền thì vô cùng cảm động, ông thề là sẽ làm lại cuộc đời. Kể từ đó, bố cháu đổi hẳn tên thành Robert, không dùng tên cũ nữa. Đợi cháu tích cóp được 2000 bảng, cháu sẽ gửi cho bà. Bố cháu ra đi quá đột ngột, khi đó cháu đã thề sau này có một ngày phát đạt, nhất định sẽ đến gặp và thay bố cháu xin lỗi bà. Hôm nay, đọc báo thấy thông tin quảng cáo, cháu biết người bà đang tìm nhất định là bố cháu. Qua đây, cháu xin bà hãy chấp nhận lời xin lỗi của cháu và cảm ơn bà một lần nữa đã giúp đỡ bố cháu.

Khoản tiền bí ẩn

Nghe đến đây, bà Henry như có cảm giác giải tỏa được gánh nặng trong lòng. Bao nhiêu điều chất chứa, đè nặng trong lòng bà mấy chục năm qua cuối cùng đã được giải đáp. Chỉ có điều bà không ngờ được rằng, một hành động lương thiện nhỏ bé của mình lại có thể thay đổi được cuộc đời của một con người, có thể khiến anh ta dùng cả đời để báo đáp. Bà Henry vội vã nói với người trong điện thoại:

- Tiền bố con cháu gửi cho tôi, tôi chưa động đến một đồng, có hơn 100.000 bảng anh, dù thế nào cũng mời cháu đến chỗ ta một chuyến.

Bên kia điện thoại vọng lại câu trả lời đầy kinh ngạc:

- Bà ơi, không thể nào, mặc dù chúng cháu luôn muốn tích cóp 2000 bảng anh cho bà nhưng vì cuộc sống khó khăn quá, chúng cháu không có nhiều tiền đến vậy chứ chưa nói đến việc gửi cho bà, chắc bà nhầm rồi ạ.

Nói xong, người thanh niên gác máy.

Dù vậy, bà Henry vẫn vui, chỉ cần có số điện thoại, bà không lo không tìm ra địa chỉ của người đó. Ngày hôm sau, buổi bán đấu giá diễn ra đúng kế hoạch. Sảnh lớn chật kín người, mọi người đều muốn biết kết quả của buổi bán đấu giá cũng như bí mật của chiếc đồng hồ. Khi người bán đấu giá đang kể lại lai lịch của chiếc đồng hồ, những tràng pháo tay trong hội trường vang lên dồn dập, ai nấy đều cảm động.

Và đúng lúc người bán đấu giá tuyên bố bắt động sản của bà Henry, như lời hứa ban đầu, sẽ được trao tặng cho ông Brian, một sự việc không ai ngờ đến đã xảy ra. Hãng đấu giá nhận được điện thoại của tòa án, nói là có một ông cụ gọi điện đến nói rằng, chiếc đồng hồ có tranh chấp về quyền sở hữu, yêu cầu hoãn bán đấu giá. Người bên tòa án còn nói, ông cụ đó đang trên đường đến nơi diễn ra sự kiện.

Ông cụ bí ẩn

Hội trường bỗng chốc trở nên ồn ào, bà Henry và Brian vô cùng kinh ngạc, nhìn nhau thắc mắc: "*Người đó là ai? Tại sao lại có liên quan đến chiếc đồng hồ này?*" Thời gian trôi qua chậm như hàng thế kỷ, rồi cuối cùng người đàn ông lớn tuổi bí hiểm ấy cũng xuất hiện. Ông cụ ngồi trên xe lăn tiến vào hội trường. Bà Henry kinh ngạc, bà biết, chủ nhân thực sự của chiếc đồng hồ đã đến. Bà kêu lên một tiếng "**Smith**" rồi ngất đi. Brian vội chạy lại phía người đàn ông ngồi xe lăn:

- Trời ơi, Smith, ông vẫn còn sống!

Người vừa đến đó chính là ông Smith, người đã "chết" hơn 50 năm qua.

Thì ra, trong đêm ở trại tù binh, Smith đã được chuyển đến một bệnh viện dã chiến cách chiến trường rất xa. Bác sĩ trong viện đã phải tiêm cho ông 10 lọ Penicillin mới có thể cứu ông khỏi tay tử thần. Mặc dù giữ được mạng sống nhưng Smith phải cắt bỏ 2 chân. Ý định muốn chết đi đã nhiều lần xuất hiện trong đầu ông nhưng nhờ niềm khát khao mãnh liệt được thấy người mình yêu, ông đã ngoan cường sống tiếp. Khi về nước, trên danh sách binh lính trở về, ông dùng tên giả, cấp trên của ông cũng đã bố trí riêng một bệnh viện để chữa trị, tránh gặp người quen. Vì biết rằng chỉ khi mình "chết" đi, người yêu mới có được cuộc sống hạnh phúc.

Smith không lấy vợ, sống cuộc đời độc thân nhưng không lúc nào không nhớ về Diana. Tất cả những thông tin về bà, ông đều tìm hiểu được. Tiền nhà nước bù đắp cho những tổn thất mà ông phải chịu, ông đều dồn lại và gửi cho Diana. Khi biết ông Henry qua đời, lại thấy quảng cáo bán đấu giá của người yêu cũ, ông cuối cùng đã không thể ngồi yên, vội vã tìm đến. Dù sao thì cũng đã đến tuổi gần đất xa trời, cho dù gặp được người yêu cũ một lần rồi chết, ông cũng cam tâm.

Bà Henry cảm thấy mình như vừa đang nằm mơ, chỉ có điều giấc mơ ấy quá dài và quá ly kỳ. Vừa tỉnh dậy, người trong mơ đã đổi hình thù đáng vẻ. Vậy là khoản tiền lớn mà bà nhận được suốt mấy chục năm qua là do người bà yêu thương nhất gửi đến, bà đã cất giữ bao nhiêu năm mà không hề hay biết. Nước mắt tuôn rơi vì hạnh phúc, bà Henry quyết định để lại toàn bộ nhà đất cho Brian, không phải ai cũng có thể dành hơn nửa đời người cũng như tài sản tích lũy được để thực hiện cho bằng được một lời hứa. Bà cũng quyết định gửi một phần tiền cho con của Robert, dù sao thì ông ta cũng đã tặng chiếc đồng hồ lại cho bà và cuối cùng nó đã trở về tay của chủ nhân đích thực.

Còn với mình, bà quyết định về sống cạnh ông Smith, sống nốt quãng thời gian còn lại...

Tài liệu Sưu Tầm